

Pavel Verner

ilustrace

Alena Schulz

O žábě s korunkou
Chytrá věž

29

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2016
Text © Pavel Verner – dědicové c/o Lucie Vernerová, 2016
Illustrations © Alena Schulz, 2016

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2016 jako svou 2082. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce Viola Somogyi.
Ilustrace Alena Schulz.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Invest, s.r.o.
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-128-5

O žábě s korunkou

Za vzdálenými bažinami a nekonečnými močály, nad nimiž se tyčily vysoké hory, žila osamělá žába. Žila na tom místě už dlouho a neměla tušení, jak se tam dostala. Jen ze zpěvu ptáků věděla, že její louže pod planou hrušní je nejmenší na světě, a jestliže nevysychá, pak asi jenom proto, že na horách hodně prší.

Louže, v níž žila, byla totiž teplá a nikdy nezamrzala. Měla i svůj pramen, spíš pramínek teplé vody, na němž žába sedávala a hrála se. Prostě jako žába na prameni. O té její louži, či honosněji řečeno – studánce, se říkalo, že má zázračné účinky, a byla v ní spousta bublinek.

Právě na ně byla žába pyšná, a protože jich bylo tolik, říkala, že jsou její království. Lidé, kteří o studánce věděli, k ní chodili a vodu s bublinkami pili, protože je uzdravovala z nemocí. I když jim nechutnala. Někteří z vděčnosti, nebo snad z rozmaru, házeli na dno studánky drobné peníze.

Ve stejné době žila v údolí pod horami v mělkém rybníce velká, namyšlená ropucha. Jí nikdo do rybníka mince neházela. Tahle žába jich ale měla přesto dost, protože našla veliký poklad, který kdysi schoval bohatý mlynář. Už dávno nežil a jeho mlýn vzala voda. Kdo by se staral o poklad! Jen ropucha. Z rozpadlé truhly na dně vybírala blýskavé plíšky a zdobila se jimi. Chlubila se před ostatními žábami z okolních potoků a bažin. Chlubila by se i žábě ze studánky v horách, kdyby ji znala. Rozhazovala nalezené penízky, hrála si s nimi, protože se jí líbilo, jak cvrnkají o hladinu, než naposledy zazáří a ztratí se.

Obě žáby žily a žily, aniž by se znaly, až přišel suchý rok. Sluníčko celé léto pražilo na zem, a dokonce ani v horách nezapršelo. Žabka u malé studánky čistila

a rozšiřovala pramen a vyložila jeho okolí mincemi, aby se nezanesl, protože byl stále slabší a slabší. Zato ropucha v rybníce se vyzdobila posledními zlatými penízky, které na dně truhly ještě zbyly, a kvákala bezstarostně ve vysychajícím rybníku: „Kvaká to kvás, nádhevná žáz, sem kválovnou žáb, žádný žvást.“

KVAKÁ TO KVAŠ,
NÁDHEVNÁ ŽÁZ,
SEM KVÁLOVNOU ŽÁB,
ŽÁDNÝ ŽVÁST.

O potůček, jímž přitékala do rybníka voda, se nikdo nestaral, až vyschnul docela. A sluníčko začalo pyšné žábě vypalovat rybník.

Žabce z hor vyčištěným a penízky vyloženým pramenem voda vytékala dál, jiskřila duhovými bublinkami na slunci a odrážela se v mincích, až šla z hor zář na všechny strany a žízňiví lidé si toho všimli. Vystupovali tedy z údolí vysoko do hor přes vyschlé rybníky a močály, kolem popraskaného dna rybníka bez vody s napařádnou ropuchou sedící na prázdné truhle, aniž

by se na ni podívali. Stejně nevšímavě procházeli při zpáteční cestě osvěženi a vyléčení vodou ze studánky, u níž žabka ošetřovala pramen.

Když konečně minulo léto a přišly podzimní plískanice, kdy oblaka nešetřila vláhou ani na horách, ani v údolí, vypravili se lidé do hor s nářadím.

Rozšířili studánku
a postavili u jezírka
pod hrušní lázně.
U pramene vybudovali
kamennou kašnu jako
trůn pro šetřivou žabku,
která uměla v pravý čas
s našetřenými penízky
lidem pomoci. Nasadili
žábě na hlavu korunu
s korunkou a do tlapky
jí dali hruštičku ze
stromu nad jezírkem jako
odznak královské moci.
Tak tam stojí dodnes.

KVÁÁŮŮ